

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN. DEN 15 NOVEMBER, 1917.

NO. 18.

Sörj icke—Organisera—Joe Hill, Utah den 19 Nov. 1915

Novemberdagar

November månad har många mörka minnesdagar i arbetarklassens historia här i landet. Och frågan är hur många blodröda blad skall ytterligare skrivas innan vi göra bokslut! — Den elfte november har en mörk klang för dem som äro gamla nog att minnas eller som av intresse studerat de gångna kampfyllda åren här.

Det är nämligen trettioårsdagen av det lagliga mordet på Chicago anarkisterna! Jag är särskilt intresserad i detta av flera orsaker! Det är mitt födelseår!

Det var i kamp för åtta timmarsdagen! Jag befinner mig nu i samma fängelse där de tillbringade sina sista dagar, och endast ett par steg härifrån synes märken i väggarna efter galgen.

Det var fyra män, ärliga klassmedvetna och uppoffrande män, som här avrättades, för att en kort tid därefter förklarades oskyldiga.

De voro: August Spies, Albert R. Parson, Adolph Fischer och George Engels. Den fiende, som gick rättvisan i förväg och berövade sig livet, var Ling.

Jag sitter nu i en cell i samma del av fängelset där dessa män tillbringade sina sista dagar, tillsammans med 34 andra kamrater. Åtalade och inkastade här för samma "brott" som de, att ha vågat höja rösten till försvar för proletariatet. Det egendomliga är att Parson var redaktör för en tidning med samma namn som vår, nämligen Allarm. Kampen gällde då som huvudsakligast nu, åttatimmarsdagen. Stora sträcker gingo av stapeln över hela landet för detta krav. De bröto ut spontant den första maj 1886.

Den fjärde maj avhölls ett stort sträkmöte på Haymarket Square och tiotusentals arbetare voro samlade för att lyssna till de olika talarna. Polisen för hänsynslöst fram under dessa dagar, stejkande arbetare klubbades och misshandlades. Rykten om dödade arbetare voro även i omlopp, och arbetarnas tidningar upptog utmaningen. Stämningen, med ovannämnda möte var upphetsad, och förbättrades ej genom polisens och detektivernas provokationiska uppträdande. Plötsligt höres explosionen av en bomb ett långt stycke från talarstolen. Det blev allmän förvirring och polisen fick anledning att göra skock mot massan.

Sju polismän dödades av bomben och ett femtiotal skadades. I det vilda handgemäng, efteråt, många slogas blodiga och sårades.

De fem männen häktades, och efter en så vanlig "rättegång" blevo fyra av dem hängda, medan den femte också dödsdömd begick självmord. — Att de voro oskyldiga till attentatet behöves ej tilläggas. Sedan dess har frihetsskampen pågått, mångfaldiga äro de offer som givits av vår klass — och till november må-

nad har ytterligare ett par tilldragelser samlat sig — — —

Den nittonde november 1915 blev vår präktige kamrat Joe Hill "lagligt" mördad i Salt Lake City, Utah. — Den gamla metoden av falsk anklagelse, som ej vid rättegången kunde bevisas, användes också här, — och arbetarrörelsen förlorade en av sina bästa och kraftigaste medlemmar.

— Men hans minne kunde ej dödas, lika litet som den organisation han tillhörde kunde stoppas. — Snarare blev hans död orsaken till en frammarsch av I. W. W. som han själv förutsade, "Sörjen icke, — organisera", var hans maning och den följdes! Hans sänger blevo livselementet i den hastigt växande organisationens storm framåt, de väcka — mana — och binda en verklig minnesvård av sångaren och kampen Joe Hill — — —

Det följde ett år av gott arbete, för I. W. W. Med sammanbitna tänder fullföljdes hans sista maning, och beredda att för en kort stund göra paus och honor för årsmötet av Joe Hill's död, vidtoges anstalter därför över hela landet. November månad bröt in — då ristades en annan dag med eldskrift in i våra sinnen — der femte november 1916. — Ytterligare gallrades frihetsskogens förtrupper av mordiska banditer. — Det var i Everett, Wash. Fem kamrater veterligt, — men allt tyder på att de voro flera, — föll offer för detta hemiska system som kallas privatkapitalismen.

De voro Gerlot, Mooney, Johnson, Rabinowitz och Baron, kallblodigt mördade av sågvarksbaronernas hejdurkar.

Men icke heller kunde stoppa I. W. W. Som en flodvåg gick den över landet, samlande slaverna i hundratusental.

"Vi glömma aldrig! blev slagordet. Och oemotsändligt trängde I. W. W. fram, konsekvent, klassmedvetet och segersvisst — Ett nytt år, fyllt av kamp och strid, av seger och nederlag, men med ständigt växande styrka. Med fasa drömde utsugarna om vårt ordspråk: "Vi glömma aldrig!" Man visste att den behandling man lätit arbetarna lida hade hos dessa fött en stridslust som ej kunde kvävas! Man väntade ej pardon eller kompromiss, — man hade ej givit någon, — man visste att I. W. W. ej skulle stanna förr än målet var vunnit, löneslaveriets avskaffande, ja, inte ens politiska förvärlingar hade någon invärkan! Här gällde ett slag för livet! och man slog. Åter november månad, och nu sitta hundratusental av arbetare i tjuvsamhällets kassamatter, avvaktande "rättvisa"! — Denna gång gäller det, icke så mycket livet på några av I. W. W. medlemmar, som mera organisationens liv — och därmed all revolutionär rörelse!

(Forts. å sidan 4, Spalt 6)

Josef Hillström

Mot våld och svek med sanningsstål

Du kämpade och stred
Med ljus och frihet som ditt mål
Du hjälte döden led.
Och än med tro på bättre dag
Du drog ditt sista andetag.

Du stupade, kamrat och vän
Uti vår främsta tropp.
Men dina sänger sjungas än
Med ungdomsglöd och hopp.
Och var din död, kamrat, är nämnd
Där höres också ordet hämd.

Det klingar utav strid en ton
En ton av hatet född
Nu vacklar orättvisans tron
Om än av våldet stödd
Och full av skräck förtrycket ser
På alla brutna bojar ner.

En gång när sista striden står
Med vapenbråk och gny
Och våldet från sin spira går
Och dess våsaller fly
Vår segerrika fana röd
Skall hämnas våra tappas död.

Allt vissnar bort som rosen röd
Och göms och glöms till slut,
Men ett det givs som våld och död
Och tid ej plånar ut,
Ett minne ifrån skuggor fritt
Besjunget, älskat, sört som ditt.

Josef Hillström

Av Carl Ahlteen, Cook County Jail

När hörde jag detta namn nämnas. I minnet söker jag och finner att det var uppe i västern Canada vintern 1912—13. Det var sångaren Joe Hill. Det var hans sänger som med friska lungor sjöngos av ett antal unga I. W. W. medlemmar däruppe.

Hans sänger voro redan då lika allmänna på våra möten som nu, men Joe Hill, den av Utahs mormoner mördade, var ej då så känd. Man lär ej känna en person så väl när han ännu lever, så med Joe Hill.

Tidigt på våren 1914 fick jag dock ett nytt tillfälle att komma i beröring med honom. Han var då i Utahs bastill, kristenhetens sköna anstalter. Han var där men ingen realiserade då vad som skulle hända honom. Han önskade svenska tidningar. Jag skickade honom vad vi då hade. Brand och erhöj regelbundet brev och vykort, tecknade av honom själv.

Han var då fast besluten att själv handtera sin "case", när han den "ädle rebellen" churu medveten om den amerikanska rättvisan, dock aldrig kunde tänka att den anklagelse som var mot honom skulle ha sådana menliga följder.

Hela tiden till i mitten av juni månad 1915 korresponderade vi med varandra, men detta satte rättvisan då ett stopp till. Sände så tidningar till en kvinnlig kam-

Världens Proletärer Vaknen

Av Joe Hill.

Världens proletärer vaknen!
Krossa bojan, fordra rätt.
All den rikedom I skapen,
Stjåls av parasiters ätt.
Skall ni tråla under tystnad
Uti livslångt slaveri?
Är det all Er ärelystnad
Att altjämt få slavar bli?

Om ni blott en gång vill tänka
Varje järnvägståg på land,
Och all havens skepp ni länka
Kan med starka kedjeband.
Uti gruvan och fabriken
Varje hjul — och om ni vill
Härlarna i alla riken
Skall på ert kommand stå still.

Slut Er samman arbetstrålar
Män och kvinnor hand i hand.
Vi skall krossa krämarsjälar
Likt en stormflod över land.
Enade vi segern bjuda,
Söndrade vi gå till fall.
Må vårt motto städe ljuda:
"All" för en, och en för all."

Världens proletärer vaknen!
All Er makt till värdet sätt;
Tag den rikedom I skapen,
Uti tillhör den med all rätt.
För bröd och frihet ingen gräter.
När en gång vår arbetshand
Den röda fanan svaja låter
I proletärer framtidens land.

rat till Joe i tanke att han skulle få in dem, men nej!

Himlen började bli mörk. Ingen hade så förmått uppskatta Joe Hill som Utahs kapitalister. Joe var en fara för dem. Sångerna voro av en sådan natur att de ryckte upp slavararna ur sin djupa sömn. Se här faran. Se här varför Joe ej kunde få en ny rättegång. Hans beryktade sång Workers of The World Awaken är en sång som förmår reta de amerikanska trusterna mera än den Tyska Submarinsaktiviteten. Det menas med detta, att arbetarna själva bestämma hur deras produkter skola fördelas, se här det farliga i Joe Hills aktivitet och utan att gå från sanningen, se här varför Joe Hill blev mördad, den 19 november 1915.

Hela tiden han var i fängelset var han glad, ingen sorg, ingen dysterhet, intet vemod kunde märkas av hans brev, men ett glädjande hat till det orätta, det brutala samhällssystemet.

Joe Hills hela själ var för frihet av en förtryckt klass. Han dikade för detta. Han realiserade då ej på vilket brutalt sätt, utan orsak han skule gå. Jag gjorde det ej heller. Men nu, när allt är för sent, då realiserar allt.

Nu när vi fått se ett antal flera offer, och är ett av dem som nu sitter i ett kristet-kapitalistiskt helvete, lika oskyldig — liksom oskyldig som Joe Hill, då reali-

Till minne af Josef Hillström

Avrättad i Salt Lake City, Utah, den 19 nov. 1915.

Du föll för de mördande kulornas stål,
I kampen för frihet till slut.
De mäktiga vunno sin seger, sitt mål,
Som ofta, ja alltid förut.

Två år har förflutit sedan vår kamrat och sångare blev förvisad till de sälla jaktmarkerna av dolarkungarnas redskap. Ännu efter denna långa tid, står ditt minne lika klart och tydligt för oss som om denna blodiga och oförgätliga mörkrets handling skulle ha begåtts i går. Intill sista andraget var du ständfast, icke ens döden förmåde att rubba din tro och lära. Men likväl bad du aldrig för ditt eget liv, intill sista ögonblicket hördes din manande stämma ljuda: Arbetare över hela världen: Vakna. Förspilla ej ert tid med att sörja: ORGANISERA. Löneslav! har du uppfyllt hans önskan och begärn? Om du ännu icke har ett rätt kort i din egendom, dröj ej längre. Vak upp! Hör ropet skallar. Det är det odödliga ekot av Joe Hill's manande stämma.

Parasitklassen förstod att uppskatta värdet av Joe Hill mycket bättre, och framför allt förr än vi gjorde. Joe var en dyrbar klenod i arbetarens ägo, därför måste den fräntagas sin rättmätige ägare, även om klenoden skulle förintas till atomer. Sagt och gjort, men det var omöjligt att kunna få densamma till något mindre än atomer. Dessa atomer slötos åter tillsammans till en diamanthård massa, allt fler och fler atomer, allt större och större blev massan, tills den växte till ett hälleberg som nu är för stort att sönderbryta, oaktat alla försök göras att söndersplittra detsamma. På detta hälleberg har det byggts en borg vars namn är Solidaritet, dess torn heter Upplysning, dess väggar Jämlikhet, dess dörrar Frihet, dess tak Människovärde, dess golv Klassmedvetenhet och dess grundvalar Organisation. Men runt omkring går en mur vilken innesluter det hela och dess namn är I. W. W. Ingen mur har ännu varit så svår att bygga, som denna, ty vad som uppbyggdes under dagen, av ärliga arbetare, det försökte rövarhövdingar att nedriva under natten. Många gånger har det synts lönlöst ut att fortsätta arbetet, men så har ett hoppfullt ord från någon kamrat åter försatt arbetet i full gång. Ett,

som mera än allt annat bidragit till att försätta oss i den vänkliga handlingens stabila och obrytliga revolutionskänsla och solidaritetsövertygelse, det är sången! För denna gåva, och stora värk, är vi mest i tacksamhetsskuld till Joe Hill. Hans medfödda begåvning och sedermera utbildade talanger, skulle kunnat gjort honom världsberömd på musikens område inom de högre kretsarna. Men han strävade ej efter ära och rikedom. Arbetarklassens befrielse från löneslaveriet, Upplysning, Jämlikhet och Människovärde, var för honom värt långt mera än allt beröm i hela världen sammanlagt från societetens sålanger.

Nu tystnat den stämma som manade ljud,
I livsvärn och segerrik tro.
Det hjärta som klappat i brinnan-
de glöd,
Har stelnat i dödsfylans ro.

Men han var ej det enda offret för den blodtörstiga hord som ännu fortfar att terrorisera världen. Trusternas skräckvalde fick smaken på blod, och skulle ej ha kunnat existera den förutan, därför har det nödvändiggjort denna regelmässiga blodtappning som sedermera har varit förhållande. Men fastän gömt, så är det icke glömt! Deras blod ropar HÄMND och minnet av våra uppoffrande kamrater skall alltid vara vår ledande stjärna, det skall giva oss, och den kommande generationen inspirering i alla motgångar som vi ännu har att bekämpa. HADANGANGNA KAMRATER. — Tag vår hälsning fjärran från. Edert minne skall leva, tusentals års efter att de nuvarande förtryckarnas ledande mäns ryckte för längesedan bortglömts, de ideer ni givit oss, och de lärar ni advocerat skall med glädje och tacksamhet läsas och läras, i alla lyckliga hem, mångfaldiga sekler efter att kapitalisternas konstitutioner och grundlagar i borgar och sloft för längesedan förmultnat och bortdunstat i den omätliga världens mystiska djup.

Den morgonsol varom de diktat och drömt,
Skall säkert med löften och hopp
Ur skuggor och tårar som strålglansen gömt,
För kommande släkten gå opp.
Gardieh.

kvinnor svära den 19 november varje år att ännu kraftigare fylla hans önskan: Icke sörja utan organisera! tills den dag då mänligheten för alltid kan samlas och leva som fria.

Joe Hills sista ord. Låt dem vara hämnens valspråk mot förtrycket. Jag upprepar dem åter: "Sörj ej, Organisera!"

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Recruiting Union, Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Aterförsäljare redovisa med 3 1/2 cents.

Yearly subscription 75 cents, 1/2 year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 3 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Bärrad from Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
1001 W. Madison St., Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD.
Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

FRAN REDAKTIONEN.

I artikeln Expropriering av Bankerna, i No. 17 Allarm förekommer ett tryckfel, å andra spalten 34de rad uppträdes "post-bankskontoren" skall vara "pant-bankskontoren".

Ett tack till den kamrat som översatt "Workers of the World Awaken", utan att meddela sitt namn. Bra gjort kamrat, mera är välkommet.

En del artiklar måste översättas till nästa nr på grund av det knappa utrymmet. Tack kamrater. Flera avväntas.

Om varje insändare av artiklar gjorde en estimering av hur många ord deras artikel innehöll, skulle detta vara en stor hjälp för redaktionen.

Under Knutpiskans Sarjande Slag.

Åter igen har ett brott blivit begånget, vars barbariska, råa grymhet, icke ens våra gamla berömda arkeologer, har kunnat utforska en jämförelse till i världshistoriens bloddrypande förbrytelsekapitel. — Den 10 nov. lästes följande i dagspressen:

Tusla, Okl.—Sjutten medlemmar av I. W. W. (Observera! under polisförvar) blev tagna från poliserna av en grupp av män som var iklädda svarta kappor och hade masker för ansiktet. De tvingade poliserna att köra till en avlägsen plats där alla automobilerna stannade i en cirkel runt om ett stort ekträd så att ljuset från deras lanternor kastades mot trädet. — I. W. W. männen avsteg därefter kläderna till midjan, blev så bundna till trädet och en man med en piska, den så kallade (nionsvansade-katten). "Detta är en piska med nio snärtar och nio knutar på varje snärt" började att slå tills blodet rann ned efter deras rygg. Därefter kom en annan med en pyts med kokande tjära och beströkte den blodiga köttmassan. För varje drag med tjärborsten, yttrade anföraren av dessa banditer: "I de grymt förörrättade belgiska kvinnorna och barns namn". Efter att tjäran var påstruken togs händer fulla av fjädrar och fastmestades på deras ryggar. Nakna till midjan, föstes de av mot bergen av Osage. Hundratals skott från lössor och revolverar avsköts i luften.

Senare sågs stora affischer uppslagna på dörren till I. W. W. Hall, å järnvägsstationen, telefonstolpar samt allestades. Dessa hade följande inskription: Notis till alla I. W. W. män! Låt icke solen gå ned för eder mera i Tulsa. Vigilance Committee.

Enligt en av polisernas undermåttade efter återkomsten till staden skall denna organisation vara känd under namnet

The knights of liberty.

Denna avskyvärda händelse talar för sig själv så det kan icke göras värre än den rama verkligheten har visat sig.

Ett skri skär genom mörk och benen.

Ett nödrop, våra bröders skri! Skall vi då stå liknöjda, vi? Nej, upp kamrater svärjen, svärjen

Vid allt som för oss heligt är, Att in i döden hålla kär Vår fana röd till färgen.

Advocerar även att processen borde göras så kort som möjlig med alla som bränner fabriker och förstör födoämnen. (Parasiter! Giv akt!) Ni gräver eder en egen grav, har ni ej tänkt på att om arbetaren antager eder uppmaning, då måste ni nödgas att bära pansarplåt på edra fett-slappiga ryggar för att undgå samma "öde" som ni utsett för oss. Om arbetaren får nys om

Borgarrättvisan och Fängelsebehandling

Året 1917 märkes som ett av de mest brutala, hänsynslösa och orättvisaste av alla. Detta gäller borgardöms sätt att behandla arbetare som af till punkt och pricka lyda de besittandes nyckel.

Alla tilltag, alla lagar som på detta året sett sin dag har legat gömda i över 2,000 år och tiden mellan tidpunkten 80 E. K. och året 1917 räknas allmänt som civilisationens tidsperiod. Nu kommer året 1917 och sätter kronan på civilisationen — borgarnas begrepp — i det att alla brutala metoder använda av det barbariska Romarriket nu åter se dagen.

Ett av de gamla Romerska barbariska metoderna var införseln av konspiracylagen mot organiserade arbetare och masshåktningar, samt brutala metoder mot de fängslade arbetarna.

I barbarismens glansperiod var det sedvanligt att borgarnas söner fingo gå runt de fängslade nakna och försvarslösa fångarna med daggar, spjut o. dyl. missa handla dem efter behag. I det nuvarande glansåret får samma metoder användas och i stället för att kapitalets söner utföra det smutsiga arbetet tar man och hyr arbetare att utföra detsamma.

Ett fall som praktiserats mot en av de fängslade kamraterna och som i brutalt hänsynslöst överträffa de gamla barbariska Romerska tilltagen, var det som utfördes mot kamrat Negre en organiserad för gruvarbetarna. Kamrat Negre blev fängslad i Springfield, Ills., där han var sysselsatt med att upptaga medel till understöd för de stridande gruvarbetarna. Han blev efter inkomsten i fängelset insläppt i en cell tillsammans med en vansinnig man. På natten överföll denna honom med en kopp som användes för drickkopp och tilltygade honom så illa i huvudet och ögonen att han föll avsvimnad och blödande till golvet.

Han vaknade upp senare och fann sig nästan ur stånd att röra sig. Hans kropp och kläder voro i en enda blodig massa. Han förbands lite och transporterades sedan i detta tillstånd till Chicago fängelse.

Anmärkningar ha framförts men tycks ha ringa värkan.

Naturligtvis är detta ett civiliserat samhälle ni borgarrackor, men studera historien av Roms öde och dömen sedan vad som väntar er.

Det världsberömda Romarriket dukade under för sitt barbariska system.

Samma öde är i nära antågande och kommer att drabba detta nya barbarsystem.

Carl Ahlteen.

att ni kastar frukt i sjön, slår mjölk i kloaken, upplägger ägg på så stora lager att de ruttna, kör flera järnvägsvagnar av potatis och grönsaker in på sidospår för att frysa och ruttna bort, o. s. v. i oändlighet, allt för att hålla priset på livsfrödenheterna så höga som möjligt och den därav följande stora profiten, då kommer ni nog att ångra eder tillfälliga benägenhet att advokera kort process.

Kamrater! Arbetare! Till trots av Klu-Klux-Kan, i trots av 33-777 till trots av Commercial Club, och i trots av hela tjuvbandet, vill jag ändå taga tillfället, i akt, och för ombytes skull instämma med ulvarna som tjuta: Kort process. Tag lärdom av vad som nyss har hänt, lär eder att inse att vår enda räddning, och allt som vi framdeles har att strida för är, och kan endast vinnas genom solidarisk handling och direkt aktion.

Vägar du att vara med när stormen bryter lös? Bevisa ditt mod genom att ingå som medlem i I. W. W.

Gardish

Klasskampsoffer: Joe Hill, Frank Little

Två offer på klasskampens fält. Mördade för sina idéer, för sin omutlighet, för sin aktivitet, för att de brukat sin intelligens i sin klass intressen. Handlingens män — därför tog man deras liv.

"Vi har intet att förlora utom våra bojor, men en värld att vinna" är en välkänd och mycket upprepade socialistisk fras. Den är nog så sann, men hade man sagt: "vi har intet att förlora utom våra liv", hade man varit sanningen än närmare. Ty det kunna vi mista, förutsatt att vi vågar riska det. I grund och botten är det väl kärleken till livet, om aldrig så uselt och miserabelt, som gör de flesta av oss så fega, så resignerade och undergivna, som gör att det hörs så mycket balda och kraftiga ord, men synas så lite handling. Dessa två kamrater, och många med dem, vågade allt i kampen för sin och sin klass frigörelse, sina liv. De mötte sitt slut i kampen.

Morden på dessa två agitatorer visar tvänne olika vägar. Man söker komma den revolutionära arbetarrörelsen till livs. Joe Hills liv togs med lagens tillhjälp, en omständig rättegång förekom, en lång och pinande. Frank Little däremot mördades utan någon domstolskomedi. Man gjorde sig icke besvär med en dylik; utan hycklade istället taga avstånd "från en sådan brutalitet" och låtsades till och med försöka få fast mördarna. Huru tydligt lägger icke detta i dagen att våra motståndare ej skyr några medel de må vara lagliga eller olagliga.

Och detta i trots att hela det så kallade rättsväsendet (som helt naturligt är) ligger helt i deras händer. Ty egentligen är det ju blott en formalitet, dessa rättsgångar. Vi dömmas av personer ur den klass som är på toppen. Vad kunna vi då vänta. Någon gång händer ju visserligen att ett av deras offer frikändes; detta väl beroende av att en sådan sak blivit alltför publik, och man därför icke vågar direkt trotsa den allmänna opinionen; eller också att man därigenom söker hålla massan fängna i tron på "lag och rätt".

Att ignorera lagar och påbud, att alltid förbli passiv gentemot de maktägandes våldsdåd, det var huvudprinciperna i de lärar Leo Tolstoy predikade, de medel han trodde skulle frälsa underklassen från förtrycket. Det låter vackert och vore gott om det kunde praktiseras. Men hur skulle något sådant vara möjligt numera? Vore det inte rena självuppgivelsen? Ty överklassen och deras redskap besväras sannerligen inte av någon ömhjärtanhet eller några samvetsbetänkligheter. De senaste våldsdåden visar detta. Och huru numera förbli passiv, när staten med våld tvingar oss att förändra taktik, att bli aktiv, aktiv i deras tjänst och intressen.

En sak har kapitalistklassen lärt oss genom dessa våldsdåd, det, att alla medel äro "tillägna" i klasskampen. De visa själva inga humanitetskänslor, varför skulle vi? "Civiliserade metoder" och "lagliga medel", som en del arbetare älskar språka om, har av överklassen kastats över bord, varför skola vi enivist hänga fast vid det? Denna borgarflockens moral är icke för oss.

Joe Hillström, Frank Little, så falla de en och en i revolutionens förpostfejder. Kamrater! Låt oss påskynda den dag då den stora kraftmätningen måste ske, då vi får kämpa den sista striden om herraväldet på jorden, då äro våra lömskt mördade klassbröder hämmade! Låt oss då visa att intet kan hindra eller stoppa oss, ty, "stupar i sitt blod en man, strax föder jorden då en an' och jämna tärnar våra leder" . . .

Karl H.

Ett Klass-Krig Utan Like

Från Cook County Jail, Chicago.
Av Carl Ahlteen.

Hur svårt det än är att skriva i ett av kapitalets helveten sådant som detta, tvingas jag dock där till av många orsaker.

Minnet tages i anspråk och när jag kastar blicken ut mellan gallret ser jag liksom skrivet med outplånlig färg det död som förrättades inom dessa väggar mot de fem upproriska allmänt kallade "Chicago anarkisterna", vilka blevo hängda inom dessa väggar där mitt sovrum nu är beläget. Således en tämligen osäker plats för revolutionärer.

Detta om vårt nuvarande hotell som står öppet och slukar in om sina väggar ej 5, 6, eller 10, utan 166 rebeller.

Varför nu så många, varför, varför. Har arbetarklassen nu i detta civilisationens gyllene år 1917 blivit så mycket värre eller vad är det som felet ligger? Något galet måste det vara, det kan varje människa se. Vad är då felet att finna?

Låt oss se. Redan i det gamla romarrikets dagar finna vi organiserade strider gå av stapeln mellan dåtidens organiserade kapital, vilket var ingenting mer eller mindre än staten, och arbetsorganisationer då sysselsatta med arbete för denna. Där fanns en massa andra kapitalister som så att säga utgjorde statens kupp utan att vara direkt de styrande, men att märka, de voro de kropp- och själslösa, de jordiske.

Vad striddes väl då om? Om en gud, en själ, en himmel? Nej! Det striddes om samma sak som det strides nu, om produkterna av arbetarna. Redan dåtidens borgare hade en god del av profitbegär, och på grund därav fordrade sitt understöd fastän de ansågo det förnedrande att utföra samhällsnyttigt arbete. De voro klädda i vitt eller himmelsblått siden för att visa att de utförde något samhällsnyttigt arbete. Men att märka, de fordrade ej på långt när så mycket profit som nutidens slavdrivare, ty att märka redan den tiden — åren 700 f. K. hade dåtidens organiserade arbetare en 8 timmars arbetsdag. De hade därtill sina egna Folkets Hus — deras tempel, vilket senare, på grund av statens försök att krossa dem blev för skyddsåtgärds skull ändrat till gudatempel. Bevis på att dåtidens kapitalister ej voro en tiendedel så profitförlig som nutidens äro, är att allt arbete på den tiden utfördes medelst handkraft, och ej i något fall maskinmässigt. Ex. malning av såd utfördes medelst handsten — en krossinrättning så arrangerad att ett antal män hade att gå runt och få två stenar att gnida mot varandra för att krossa såden.

Nutidens produktionsmaskineri har även tusen gånger större produktionsförmåga, och minst två tusen gånger mindre konsumtionskraft. Se en nutidens modern kvarn, den kan producera 10,000 gånger så mycket mjöl som dåtidens kvarn och fordrar 99 proc. mindre arbetskraft. När vi se denna ändring i produktionen och ävenså distributionen och veta att dåtidens arbetare endast arbetade 8 timmar och hade att leva på sin produkt samt bygga sin egen Hall och därtill underhålla sin egen sjuk- och begravningsförening, så är det ej gissning, ej lögn och obefogade påståenden som jag här kommer fram med då jag säger att orsaken till nutidens förföljelser ligger i kapitalets stigande profitbegär och roffarlust. Hur kan det vara annat?

Nu i dessa dagar, över 2,700 år senare strida arbetarna för en åtta timmars arbetsdag, fastän det är klart för var och en att vi kunna producera sådan massa varor att mer än halva världens befolkning kan ryckas från produktionen och helt och hållet användas till förstörelse. Sant är att alla ha ej vad de behöva, men detta försvagar ej argumentet, ty varuhusen äro fulla.

Det strides nu över 2,700 år senare för rättigheten att erhålla nog att uppehålla livet fastän av arbetarna inrättade maskiner utförande arbetet inte förtära något sådant som forntidens eller nutidens arbetare behöva och använda för kroppens underhåll.

Behöves mera bevis på att skulden till nutidens elände, skulden till svältdödens hemska gästande i arbetarkvarteren, skulden till masshåktningar av revolutionära arbetare ligger i kapitalistklassens alltid stigande profit-hunger.

Nej det behöves ej, det är tydligt! Det enda som behövs nu är att bringa dessa bevis till arbetarklassens kännedom samt kunskap om de medel samt ståt till deras förfogande för att dessa såsom en skola resa sig och för alltid borttaga orsaken till detsamma.

Under Romarrikets dagar var det staten i egen höghet förde krig mot de rebelliska arbetarna. Med resultat att denna fick sin makt så nedrigt nedbruten att året 78 E. K. F. det stolta Romarriket var lagt i spillror.

Hur är det nu? Finnes det någon skillnad? Jo betydlig. Detta kunna vi se av de strider som av det revolutionära I. W. W. förts de sista 12 åren. Hur var det i Colorado?

Jo där var Rockefeller's profit-huvud blottat och staten stod där och lydde Rockefeller's order och sände soldater att mörda och bränna oskyldiga arbetande män och kvinnor. Hur var det i den beryktade lumberarbetarsträjken i Calif. Jo där visade sig Durst Bros. blodbesuddade tjuvband men staten var redo att taga oskyldiga arbetare och hålla dem fortfarande i fängelse. Hur var det i Everett, Wash., den blodiga söndagen den 5 nov. 1916? Jo där visade sig Lumbertrustens hand som kramat livet av tusentals offer för de miljoner de ha i sitt namn och här var staten den villige tjänaren att kasta 73 arbetare i fängelset med full beslutssamhet att för alltid släcka livsgnistan, direkt eller indirekt. Denna gång misslyckades försöket, och på order från Lumber-trusten, håller staten käft, ty om så ej vore fallet skulle naturligtvis någon vara skyldig för morden på de 14 och skadan till det stora oändliga antalet av andra arbetare.

Hur var fallet i somras i Bizbee, Arizona? Jo här såväl som i Butte, Mont., se vi Koppartrustens hand, blodlustigt och profitgirigt krama livet ur en del och emot varje lag i staten deportera över två tusen arbetare, men vad gör väl staten här? Jo den håller käften och stilla tiger och samtycker. Nu sist efter alla försök att tillintetgöra arbetarna genom lokala strider har visat sig vara som att sprida olja över elden, kommer alla trusterna överens om att utföra striden på en gång. De utföra ett generallit krig mot de rebelliska arbetarna.

Observera nu deras slughet! Först deklarerar krig och i stället för det demokratiska slagorden att presidenten skall stå bakom folket, ändrar man detta och säger att folket skall stå bakom presidenten. Sedan sakta och trevande beskyllas de revolutionära för att ha tyska pengar för att skada den "äkta demokratiska delen av jorden" kallad U. S. A., och på detta sätt får man även de förtryckta slavarna på sin sida och så tar man staten till att utföra generallit krig mot arbetarna. Varför detta? Jo skulle

Den blodiga Söndagen

Referat från ett anförande hållet vid en Skandinavisk Minnesfest i Seattle den 4 nov. över offren i Everett 1916.

I dag är det högtid i två läger. I dag måna minnena fram en bild, som sätter oss ett år tillbaka i tiden och för oss till det lilla samhället Everett, Wash. I dag ser ockrarligan, organiserad i sin Commercial Clubs, Chamber of Commerce, o. s. v., med beundran och vördnad upp till sina lydiga i akejer, som utan tvekan lät rött, varmt människoblod flyta i strömmar till försvar för deras herrars gud: "Guldkalven". I dag minnas de med uppriktig glädje den tragikomiska fras, som under namn av "Justice" utspelades i Seattle under månader som följde. Ah vad man välsignade den okände författaren till denna pjäs och vilken lättad den skänkte de, för sina guldpärsas säkerhet, ängslade och martrade själarne. Och vilka framtidsperspektiv skänkte den ej? Ständigt så länge klasskampen varar kommer detta drama att spelas om och igen. Ständigt lika aktuellt om och ej lika successfullt.

Förgäves letar tanken tillbaka till barbariets och vildens dunkla tidevarv för att finna ett motstycke. Förgäves leta vi ibland alla svunna tidsåldrars dokument efter modellen till dramat. Vi finna väl, huru i de länge sen svunna seklerna, blod flutit och liv tagits för att möjliggöra sin egen existens. Men det blev åt vårt tidevarv, civilisationens, upplysnings tidevarv, överlåtet att mördra sina medmänniskor till försvar för sina herrars guldstoner. Det fodrades civilisationen med sina herrars och trälars, att möjliggöra sådant.

I dag mötas herre och dräng, i dag tryckas deras händer. I dag utdelas beröm för trogen vakt och i dag dekoreras slaven med en metallbricka, som skall sporra honom till än ivrigare ansträngningar i utövandet av sitt väktarkall. Ty aldrig känner man sig säker för sin skatt. Det klibbar blod vid den och det blodet vädras av dem, som äro befräddade med dess ägare. Man fruktar att en dag anförvanterna skola samlas i massa och kräva uppgörelse för det blod som flutit. Och den dagen blir tyrannernas sista. Därför måste vakterna instrueras att skingra skarorna innan de växt sig för starka och omöjliggjort försvar.

I dag mötas en annan grupp; själstränderna till Felix Baran, Hugo Gerlot, Gus Johnson, John Looney, Abraham Rabinowitz och de, som namnlösa vila i Puget Sound. Men skynda, åh skynda — vi har ej tid för minnena och sorgen. Hör du inte det dova rytandet bakom fängelsegaller? Ser du ej hur mellan stålspjälorna det står ansikte vid ansikte, blickande ut till dig för befrielse? Men känslorna, sorgen? Nej vi har ej tid därför, vår tid är för lidandet, hatet!

Men våra bröder ligga ej tysta i sina gravar, deras ande går befruktande över jorden, spridande hat mot förtrycket, befrielse för en värld! Sannat vännar, men det beror på dig, hur levande du är, vilken skörd det skall bli av denna säd. Tror du broder, att vårt förord av revolutionärt utsäde är outtömbart? Tror du vi kan tillåta oss offra liv efter liv, utan att se till det jordmånen blir så beredd, att nya revolutionära an-

Morgan—Rockefeller och de andra visa sig så hade nog ej det amerikanska folket så tåligt tagit emot slagen, men nu sedan Uncle Sam skulle skydas, jo så det var det en helt annan sak.

Tusentals ha dock sett det hela! Tusentals ha reda på meningarna med det hela och veta att slaget är riktat mot arbetarklassen i sin helhet, och ha därför beslutat att i varje vär av landet skall sanningen bli hörd. Det må nu mennas liv eller död åt de nu fängslade.

Det är glädjande att nu igen

dar spira upp? Hör du ej hur tonen i vår orkester förtunnats efter det våra kamrater inspärrats och ändå förnimmes deras röster starkt genom gallret. Förstår du vad det skulle betyda om dessa röster för alltid tystnade?

Aldrig har någon människas död befriat en värld. Men väl har mängden med sitt liv måst besegla sin tro, och lära oss se värdet i densamma. Väl visar oss historien hur, gång på gång, vi först uppskattat stämmans värde när denna stämma för alltid tystnat. Vi tager mot allt som en naturlig sak men glömma så gärna se till att förrådet bibehållas. Är ej en människas tankar, maningar, och dåd lika mycket värda till oss när hon är levande som död?

Har århundradens strävanden och undervisning ej förmått för oss längre än att det ännu fordras att en individ måste med sitt liv bevisa för oss värdet av sina läror! Kan efter allt som sagts, skrivits och lärts, mänsklig tanke ännu ej klargöra för sig vägen till sin egen befrielse? Måste det än i dag, i det tjugonde seklet, fodras människoffer till bevis? Måste än i dag vägvisarna till befrielsen, målas i martyrs blod?

Ty kom ihåg att det är på oss ansvaret vilar för våra bröders liv. Du kan skylla så mycket du vill på det blodtörstiga kapitalet, det är dock du själv och ingen annan, som låter det fortfara att existera. Du själv med din slöhet, ditt oförstående och din feghet är det, som möjliggör dess existens. Allt för få av oss är det, som gå ombord på den befrielsens Veron, som seglar ut att befria en värld. Vi nöja oss med att stå på stranden och vinka farväl och därför få vi hälsa de få återvändande med tårar. Den dagen vi alla, som en monsterrar in i skarorna, den dagen skall ingen stad i världen kunna motstå vår makt. Den dagen skall vår symbol, människovärdets symbol, svaja högt över alla kullar och krön, visande världen ett frigjort släkte. Den dagen har vi virat ett oförgätligt äreminne åt Baran, Gerlot, Johnson, Looney, Rabinowitz och alla de tusenden andra, som under sekler som flytt stridit, lidit och dött för vår frigörelse.

Gå ej från vår minneshögtid i dag med sorg i sinnet. Gå som från en glädjefest. Var förtro- tansfull, var glad, var stark, ty vet att än finnes tusenden, som hålla friheten mer värd än ett liv i ofrihet. Gå hem med den visheten att du tagit ett steg framåt mot din egen befrielse. Låt din handling bli ett medel till att nya tusenden i dag föras in i våra leder. Giv din skärv, ditt namn, giv dig själv, till de leder och den rörelse, som kan slå ned förtrycket och lösa de bojor, som trycka. Må i dag tusende nya röster förena sig med våra i en samfäll stämma som ljuder i till våra fångna kamrater och till alla, som lida och förtryckas:

"Hold the fort for we are coming Union men be strong, Side by side we battle onward, Victori will come."

Seattle den 5 nov. 1917.

P. J. Welinder.

använda minnet av det stolta Romarrikets förföljelser mot rebellerna, att se likheten med 1917 metoder, att veta att Romarriket föll i den grav som det dikade ut de organiserade arbetarna.

Det är glädjande detta, ty det visar att det är profitsystemets sista dagar som nu äro i antåg. Arbetarklassens solidaritet eldad och tusendubblad av förtrycket, se där mordängeln och slutligen segaren över den sista delen av mänsklighetens djävul, kapitalistssystemet.

Säsångarbetaren

(Ur Ind. Worker. Översatt av E. M.)

Det är egendomligt att i våra dagars samhälle nyttiga och nödvändiga ting ses ned på med förakt, medan oväsentligheter äras. Till exempel, kloakgrävaren och renhållningsarbetaren äro båda nödvändiga för att hålla staden sanitär. Deras arbeten förebygga sjukdom och otrevnad; men ändå ser hela samhället ned på dem. Då däremot ägaren till den smutsiga hyreskasärnen, till fabriken, vars avfall förorenar och förgiftar driksvattnet, samt stadsmyndigheterna som göra sundhetsfrågan till en fråga av politisk bekvämlighet, äro alla aktade och ärade som samhällets stödjepelare och välgörare.

För att industrien skall uppehållas i ett land som Amerika, varest säsongarbete är det dominerande över stora arealer, varest nya sträckor territorium jämt öppnas upp medelst vattningsprojekt eller andra utvecklingsföretag, varest skördearbetet behöver stora skaror män för endast korta perioder, varest skogs- och timmeravverkningarna behöva män färdiga att när som helst kunna flytta, och vilka därför inte kunna förvärva sig hem, familj, eller egendom, är en omedelbart tillgänglig skara säsongarbetare en nödvändighet. Och deras arbete är lika obetingat nödvändigt. Hela det övriga samhället beror av deras mödosamma arbete. Men återigen finna vi här den allmänna ställningen till denna nyttiga klass vara i högsta grad föraktlig.

Hemlösa därför att kapitalismen har förnekat dem dylika; ogifta, därför att lönesystemet försatt dem på ständigt flyttande fot samt gjort mångfalliga arbetarkvinnor till prostituerade, vilka kunna förvärva sig hem, familj och mödrar; egendomslösa, emedan dagpänningen endast räcker till livets nödvändigaste, för att samla krafter till nästa dags tunga arbete; dessa det moderna samhällets utstötta finna sig själva föraktade och fördömda av just de som tvingat dem att bli "blanket stiff".

Jack London förutsåg en tid då säsongarbetarna skulle bli sig själva. I sin bok "Life in the Underworld", ("Avgrundslivet" kan vara titeln på svenska, om boken finns översatt), säger han:

"Dessa män börja vakna upp och förstå sin ställning och vad det innebär till dem. Måhända ha de aldrig hört om Marx, men de ha genom bittra erfarenheter lärt, att arbetarna ha intet utan deras kedjor att förlora. De ha förlorat all vördnad för stat och kyrka, väl vetande att prästens fromma leende från predikstolen endast är maskerad, för att skenheligt dölja sina verkliga tankar och handlingar, tankar absorberade från samma källa han hämtar sin lön — från kapitalismen, för vilken han är en sann beskyddare. Också att staten endast är en kapitalistens agentur för att utföra hans intriger.

Fredlös, jagad, offer för girighetens system, sparkad, knuffad och bespottad, kastar han hänfullt, huvudet bakåt med ett sataniskt leende mot världen, och beslutar djupt nere i sitt hjärta att taga revanche. Och han har rätt, tiden är kommen då han skall taga revanche."

I. W. W. är den enda organisation som tjänar säsongarbetarnas behov. Det är I. W. W. som är ansvarig för att ha väckt denna arbetarmassa till förståelse att de icke äro av lägre rang; att de äro lika goda och nyttiga som vilken annan samhälls arbetare, och mycket bättre än de män som göda sig på avkastningen från det lagligt sanktionerade röveri, som försiggår i deras avlöningskuvett.

Från Västkusten

Farmerne i östra delen av staten Washington ha i år visat sig särdeles aktiva gent emot I. W. W. Dessa farmare ha använt alla medel för att krossa jordbruksarbetarnas organisation, varvid de erhållit största hjälpen från Förenta Staternas trupper. Som har arresterat varje arbetare klädd i overalls och som sett ut att vara på resande fot. Organisationen lokaler ha blivit stängda och öppnade igen.

Som vi vet erhålla jordbrukarna oerhörd betalning för sina produkter under dessa tider. Priset på matvaror stiger i höjden oavbrutet. Men farmerne vill icke betala arbetaren mera nu än förfem år sedan. Och jordbruksarbetaren är alltid dåligt behandlad, får sova i en höstack eller ladugården, lång arbetstid, dålig mat. Och när arbetaren vägrar godkänna dessa villkor blir han kastad i fängelse. Där kan man se demokratin hos kristna bönder.

Skogsarbetarnas sträjk pågår fortfarande på arbetsplatsen. Ännu är icke allt över för timmertrusten. Arbetarna gå ut i kamparne och använda olika metoder på olika platser. Ibland arbetar de några dagar till kampen, blir fylld av män och vägra sedan att arbeta mer än åtta timmar om dagen. Ibland vägra de omedelbart de koma ut och gå hem sedan de arbetat åtta timmar. Så är det en del som aldrig sett en loggingcamp förut, som hyra ut, och allting går galet: (Ni förstår) I. W. W. strider med den föresatsen att sträjken om åttatimmarsdagen icke är över förrän de erhållit åtta timmars arbetstid.

Shingle Weavers, organiserade i A. F. of L. ha även varit på sträjk för åtta timmars dagen samtidigt. Detta förhållande har av arbetsgivarne använts för att fiska i grumligt vatten. Tidningarna har berömt A. F. of L. och fördömt I. W. W. När A. F. of L. hörde allt detta beröm måste naturligtvis även de hjälpa till att bryta ned I. W. W.

A. F. of L. använde sin vanliga taktik att göra upp med några arbetsgivare, och på så sätt arbetade några få sågverk som avhjälpde den värsta bristen på virke. Shingle Weavers Union hade förut utvidgats att omfatta även loggare och sågverksarbetare.

Brown, president för denna A. F. of L. Union, uppmanar nu sina medlemmar att söka arbete inom andra industrier, till dess att kongressen har stiftat en lag om åtta timmars arbetsdag för lumber industrien.

Såsom alltid när de ha tillfälle använda här arbetsgivarne A. F. of L. för att mota I. W. W.

Vid offentlig diskussion i Seattle antogs följande

Resolution.

Efter diskussion om "huruvida arbetarna hade det bättre i Skandinavien eller i Amerika", uttalar mötet som sin åsikt att arbetarna äro bestulna och förtryckta i vilket land de än befinna sig;

att enda varaktiga botemedlet är att arbetarna störta det kapitalistiska utslagningssystemet i alla länder, och upprättat ett kooperativt samhällssystem, där arbetaren kan erhålla fulla produkten av sitt arbete.

S. G. J.

Den icke yrkeslärde, hemlösa, ogifta, egendomslösa säsongarbetaren har börjat tänka. Han gör det kanske något klumpigt, ty han har just lärt att han kan tänka. Men han tänker! Och som denna tanke är förläggad till aktion kommer också en lyftning.

När mannen från botten rör på sig, skakar hela samhällets struktur. När en gång arbetets titan eser sig och står upprätt, falla parasiterna och deras murlena institutioner från hans breda rygg, som blivit hal av svett från nyttigt arbete.

Den Store Forstjel

Man talar beständig om den store sociale forskjel mellem rig og fatig, mellem deres ydre kaar; men bestaar da det sociale spørgsmaal kun af brød alene? Og, haanden paa hjertet, hvad opnaar man ved bestandig at tale om de riges overdaadige leved og de fattiges trælsomme kaar?

Vær ærlig. Har nogle af de millioner taler om denne store forskjel nogensinde faaet en eneste af de riges til at faa samvittighedsnag under det luksuriøse maaltid, eller har man ved disse taler ændret de riges opfattelse af deres ret til at leve af de fattiges slid?

Nei, ikke den mindste. Kender de riges moral rokket.

Og de fattige da? Er det had, vi har allet ved disse taler, er det større bevidsthed om vort menneskeværd, større modenhed i valget af midler, større klarhed om maalet og veien ud af fattigdommen, eller blot stærkere vilie til at gjøre oprør mod fattigdommens kaar, vi har avlet hos de fattige millioner ved denne snart evige paakaldelse af den store sociale forskjel?

Nei, alt, hvad vi har opnaaet her, er at skabe en større medlidenhed hos de fattige, en medlidenhed med deres egen sociale uenlighed, deres egen forarmelse. Vi har opnaaet at gjøre dem endnu mere forarmede, end de var i forveien.

Vi har oven paa deres sociale formælses udbygget en moralsk formælses, der skiltes med sin sociale ynk og ydmygt strækker haanden ud efter de sociale reformers almisse.

Det er sandheden om den evige paapegen af den store sociale forskjel, denne formel i den socialistiske agitation, som enhver amatør-agitator kan trutte og desværre hente aplaus paa.

Men undskyld mig, at disse hørtaab fra denne forsamling, der vælter sig i medlidenhed over sin egen lykke, ikke indgyder mig respekt — tværtimod.

Det er den uselvstændige, der rabler med sine mangle, det er den hjælpeløse, der søger at vegeter paa sin mangle, det er tiggen, der viser sin ynk og søger at slaa en skilling til at leve sin ynkelige tilværelse videre paa.

Jeg er træt, saa inderlig led og træt af al denne selvmedlidenhed. Det er som om den sidste gmst af menneskestolthed, af personlighedsfølelse og menneskeværd skal kvæles i skyggen af denne moralske ynk, der er groet op af den evige tale om den store sociale forskjel.

Derfor vil jeg tale om en anden forskjel.

Og den direkte aarsag dertil er noget saa ringe som en elendig hund.

Det bæst til "Buster" har i dag taget hele min frokost og fortæret hver en bid.

I aar har den hver frokost siddet og logret og indsmigret sig for at tigge en lille bid. Og jeg har siddet som Herren og fraadset i store mundfulde og yderligere hævet mig selv ved naadig at kaste den en bid, som den ydmygt takkede for.

Men i dag er indtraadt den store forskjel.

Jeg sider slukøret og flov, saadan som en sulten og tom bug giver, og med hjertet fuldt af bitre følelser over min degraderede tilstand som Herre og Hersker.

Men "Buster" sidder med frokosten — den, som jeg troende var min — velforvaret i maven, overbevisende mig om, at den er hans.

Og hvad nytter det at jeg skælder ud — end ikke mine kartegn vil han goutere.

Bæstet sidder utilnæmelig, og slikker sig om munden, medens hans gaagule øjne lyner af seierherrens utilmælige, stolte bevidsthed.

Jeg er slæt i dag. Den store forskjel er indtraadt.

Hunden med den ydmygt logrende svans, der med sin underdanighed søgte at tiltigge sig lidt smuler for at fortsætte sin usle tilværelse paa, har forvandlet sig selv til den stolte selverbrer.

Det er den store forskjel.

Hvorfor vil min klasse ændre sin kamp fra at være en kamp mod Elendigheden til en kamp om selve magten?

Hvornaar vil I trællende millioner reise jer op af den moralske fornedrelse, der kæmper for at faa omdodshoggedlit eo,etslt fa, til den stolte selverbrer, der tager selv!

Det er denne store moralske forskjel, der maa komme, før den store sociale forskjel forsvinder. Forstaar I nu, hvad der ligger til grund i begrebet: direkte aktion?

Eller skal der gaa kostbare aar, endnu, inden vi begynder at bevæge vore træge — af trældommens arv belastede — sjæle hen imod den store forskjel?

Den Ensomme. (Solidaritets.)

GNISTOR.

"Luft aktiviteten pågår trots vädret." Chicago Daily News. Ja vi har hört en hel massa av dessa luftiga patriotiska talare på sista tiden. Vad de haft att säga har minsann bara varit luft — dålig luft.

Från dagspressen:

Herr och fru B. har i dag flyttat in till sin präktiga villa i staden, efter att hela sommaren vistats å sin villa vid sjön. — — —

En man vid namn S—n aresterades i dag för lösdriveri. Han har varit sysselsatt hela sommaren som skördearbetare. En härlig värld vi leva i, eller hur?

En dollar har större köpkraft i dag än vad den kommer att ha i morgon. — Är sparsamhet en dygd? Kanske, men det betalar sig dock icke att vara dygdig i detta fall.

Gå till valurnan och välj dina domare, säger en kollega. Varför går man icke lika gärna ut på gatan och väljer en fet, fin polisman, och ber honom knacka en i skallen med klubban några slag, det skulle kanske icke kännas så dj—gt som om en annan person utvalde bödeln.

Om du tycker att 10 timmar är för lång tid att arbeta, fråga då skogsarbetarna i Western hur de fick 8 timmars dag. De skall gärna lära dig knepet.

Svenska Amerikanaren apar förstås efter de stora tidningarna, men fattningsförmågan synes dock vara skral. På tal om I. W. W. säger denna tidning: "Detta i Tysklands sold stående sällskap." Ja men lilla rara han redaktörn, vet han icke att de andra bladen slutat att sjunga på den psalmen för länge se'n. Om ni håller på på detta viset kommer ni att referera vår rättgång långt efter vi glömt densamma. Det måste vara rysligt att bil gammal och trög i tankegången S. A.

Pångarna går icke så långt numera, men det kanske kunde vara glädjande för er att veta, att de går så mycket fortare.

Allt TYSKT GULD har blivit inlämnat till U. S. Guvernemant, och i stället har vi i utbyte fått mottaga BORGESKVITTO i rena Amerikanska papper. Mera guld önskas för affärens nödvändiga fortsättning. * Alla som önskar sig en lektion i att Hooverräjsa ombedes att korrespondera med fångarna i Cook County Jail.

Vivis.

I fjärran land

W. E. H.

I fjärran land är himlen blå och solen starkt i guld, och målets morgon ligger där i hög och molntri atmosfär. — Att icke vilja offra allt för det, är brott och skuld.

I fjärran land, i drömmens land, i starka vindars fläkt, de röda fanor fladdra fritt. — Mitt blod jag ger, och du ger ditt.

Kom, låt oss gå i hat och säng till striden oförskräckt!

Jag ser mig om och tusen män i fasta taktslag gå. De tåga hän mot drömda mål med viljor utav guld och stål. — I morgon, innan hanen gal, skall stormens klockor slå.

KOMEDIER.

“Bröd och skådespel” begärde de knorrande folkmassorna i det gamla romarriket, under hårda tider lära vi av historien. Romarväldet föll, andra världsmakter har igen uppstått och mött sin undergång, dock, människonaturen måste i det närmaste fortfarande vara densamma. Ty ännu i dag är det samma krav på bröd och skådespel. Det må vara knävt om bröd men så mycket rikligare äro vi välsignade med skådespel — isynnerhet komedier — och vi få, numera icke blott bevittna dem, utan till och med vara med i spelet.

Jag tänker nu närmast på riksdagsvalkomedien, på de lysande socialdemokratiska “segrarna” i Sverige sistnämnda september. Sexton nya mandat. Oerhörd! En amerikansk social. tidning skriver i anledning härav: “Socialismen, världens hopp, är här. Den kommer hastigt, men kan ej komma för snart”. Ja, det var rasande fort. Efter mångårigt pladder, och efter att ha fört allt längre och längre bort från den egentliga klasskampen av våltalande politiska lycköskare, står arbetarklassen i Sverige som vinare. En vinst som de ännu icke fått något av och aldrig kommer att få. “Erövrandet av den politiska makten!” Men, någonting är i görningen. Kungen konfererar med Branting om den därigenom uppkomna politiska situationen. Det är socialismen som närmar sig — socialismen på en silverbricka! Och det var verkligen på tiden. De tusentals som spelat den obetydliga rollen med valsedeln, började bli otåliga. Denna komedi var nu uppförd så många gånger, regelbundet vart tredje år, med samma roller, samma gester och samma scen, att man började tröttna därpå. Man ville se ett bättre resultat av spelet, en scenförändring eller ombyte av huvudrollerna, åtminstone. Huvudfigurerna i spelet måste dock ha det erkännandet att de skött sina roller väl. Hur fint ha de icke duperat massan med “proklamationer till Sveriges arbetande folk”, med löften om ännu mera “allmän rösträtt”, om “revisionsförfattning” m. m., m. m. Nu har man som sagt “vunnit”, och märkliga händelser komma förmodligen att stunda.

Vi kunna vänta motioner till k. m. t. om deras egen avsättning, motion i första kammaren om dess slopande, förslag om “bort med fyrväldet” — av dessa herar som väl utan undantag ha mera än en röst. Det blir motioner i massor, och kommitéer, och granskningar och utredningar. Att tänka sig att det var endast sexton män som fattades att rösta i nya förhållanden för en hel nation! “Världens hopp”, socialdemokratien. Blott det icke blir gäckat det hoppet. Ty — folket har visst även ropat på bröd. Kan ett parlament eller en “lysande valseger” giva detta? Jag tror det icke. Endast skådespel! Karl H.

Från Sverige

(S. A. C.)

Sveriges Arbetares Centralorganisationer har på sista tiden gjort stora framsteg, de ha lyckats att efter endast några års arbete få fotfäste i så gott som alla industri-platser runt landet. Detta är beaktande när vi vet att en hänsynslös motagitation föres av de gamla fackorganisationerna samt av de politiska jonglörerna.

Gå på, kamrater, framtiden är eder.

I Syndikalisten av den 22 augusti förekommer en uppmaning till Landsorganisationens kongressen att ej förråda den svenska arbetare-klassen. Landssekreterariet har nämligen inlagt till kongressen en motion som i sin natur är ett av de värsta försök till förräderi vi någonsin erfarit. Motionen lyder som följer:

“1. Till Landsorganisationen anslutna förbund och dess avdelningar må bestämt tillbakavisa varje försök från syndikalistisk eller annat obehörigt håll att inverka på medlemmars ställning till sträcker och blockader, rörande vilka förhållanden alltså gälla av resp. förbund utfärdade bestämmelser och Landsorganisationens stadgar föreskrivna regler.

2. Medlemmar av till Landsorganisationen anslutna förbund böra icke taga hänsyn till eller ställa sig solidariska med av syndikalistiska arbetare proklamerade sträcker eller blockader i arbetsplatser, där jämväl till Landsorganisationen hörande medlemmar äro anställda.

3. De medlemmar av Landsorganisationen, som fortsätta arbetet i sådana arbetsplatser, anses icke vara sträcker eller blockadflytare.

4. Förbund bör icke utbetala understöd åt medlem, som deltagit i dylik syndikalistisk konflikt.”

I skarp kontrast mot ovanstående står L. A. C. uttalande å deras kongress i Örebro 1912:

“Då den syndikalistiska rörelsen ej tager hänsyn till arbetarnas politiska eller filosofiska åskådning, då vi hävda den ekonomiska kampens mot det privatkapitalistiska produktionssystemet företräde framför andra kampformer, då alla som leva i och under löneslaveriets förnedrande system tvingas till gemensamt kamp, konstatera vi därmed arbetarnas samhörighet på den ekonomiska kampens område och nödvändigheten av samfält arbete för förhindrande av fortsatt ekonomisk utplundring.

På grund härav markerar också kongressen skarpt behovet av ett samarbete på detta område av alla proletärer oavsett åtskillnad av uppfattningar i andra avseenden. Och uppmånas samorganisationerna att söka sådant samarbete då gemensamt uppträdande är av nöden och kan bidra till hastigare och bättre lösningar av förestående konflikter, dock under förutsättning att vi betraktas som lika berättigade part och att S. A. C:s principer och uppfattning om taktiken icke kränkes eller ignoreras och årt existensberättigande icke underkännes samt att samarbete från båda sidor är ärligt menat.”

“Kongressen 1916 underströk ytterligare detta 1912 års kongressbeslut.”

Ovanstående jämförelser talar för sig själva. Återstår att se vad steg Landsorganisationens kongress tager. Vi hoppas dock i alla klassmedvetna arbetares namn att herrarna Landssekreterariet får en grundlig stukning.

Priset på arbetskraft synes göra sig allt mer och mer gällande i Tyskland. Enligt en meddelande till “Syndikalisten” skulle följande förslag gjorts till svenska regeringen av en svensk (?) ingenjör.

“Att svenska arbetare skickas till Tyskland för att i tyska gruvor bryta kol för Svenska statens räkning, som gengäld för detta föreslås att en viss procent av den brutna malmen skulle överlåtas till Tyskland. (Sic.) Mat skulle tilländas dessa arbetare från Sverige.” — — —

Skriften tillägger bl. a. “Vi har avvisat försöket att kläda arbetarna i tvångströja av inhemskt fabrikt, låt oss då icke som ersättning få en utlänsk. Allra minst då den har märkt “made in Germany.” — — —

Varför de brutala förföljelserna inte kan döda I. W. W.

Vi behöver inte vara mycket belästa i historia för att vara överbevisade att I. W. W. har en stor historisk mission att fylla. Varje samhällsförhållande har frambringat olika organisationer. Allt sedan en man kunde producera mera än sitt eget livsuppehälle, har det funnits två klasser.

Den egende klassen, som njöt frukterna av naturen, tillika med vad den egendomslöse producerade, och den egendomslöse eller den producerande, som levde i nöd och umbäranden.

De första slaverna voro kommunell egendom, och voro mest samsatta med jordbruksarbete, men efter införandet av industrierna blevo de ansedda och behandlade som privat egendom. De blevo köpta och sålda liksom andra förnödenheter, och deras liv och glädje berodde på deras egare.

Föda, mat och kläder måste de hava för att kunna arbeta. På grund av att allt arbete måste utföras för hand, många händer behövdes för att utföra arbetet, så de voro lärda att vara fruktsamma och föröka sig. De voro lärda att de voro endast lite över djuren, samt att vara lydig och se upp till sina egare såsom en gud.

Under feodalsystemet blev slaven bunden till jorden och kunde inte lämna densamma utan sin herres tillåtelse. Värktugen voro enkla så det tog många händer samt hårt arbete att tillfredsställa deras överherre.

Krig rasade regelbundet. Han måste ständigt vara fruktsam så landet kunde odlas, samt lämna tillräckligt material för soldater.

Alltid var han lydig och undergiven, tog varje mishandling och förolämpning såsom något naturligt, samt arbetade alltid såsom han var lärd av sin överherre och präst, tänkande att han skulle få sin lön i himmelen.

Med fallet av feodalismen kom kapitalismen, läran om frihet och jämlikhet blev förkunnad.

Slaverna hade inte längre skyldighet till sina forna överherrar utan kunde arrendera land för pengar. Land såväl som andra egendomar bytte egare genom direkt köp.

De kunde köpa och sälja till vem de behagade. Arbetarna som hade endast sin arbetskraft att sälja, kunde sälja den till den mest bjudande. De voro fria män.

Slaverna arbetade alltid för mat, kläder och husrum. Under feodalsystemet arbetade de endast en del av tiden för sin baron för skydd emot andra baroner, och resten för sig själva. Den fria mannen sålde sin arbetskraft för ett visst pris, han trodde att han arbetade för sig själv, sedan tog han sin daglön och köpte vad han behövde, allt vad han erhöill för sin daglön var föda, kläder och husrum. Så skillnaden var ingen.

Så var rätta förhållandet, han var långt ifrån en fri man.

Landet och maskinerna voro privat egendom. Han egde ingenting själv, var han kunde producera sitt uppehälle eller vara sin egen herre, han hade endast sin arbetskraft och var tvingad att sälja den för att leva. Det var inte en fråga var han kunde följa sin egen böjelse, utan en fråga av den hårda verkligheten. Han måste böja sin vilja för en annan.

Han var en slav — en löneslav. Största delen av vad han producerade var fortfarande en annans egendom; delen han erhöill knappt höll honom vid kraft nog att reproducera släktet samt utföra sitt dagliga arbete. Slaven och den livgne kunde alltid arbeta, för det var av största intresse för slavens egare att få så mycket arbete som möjligt utfört, men löneslaven är ofta berövad privilegiet att sälja sin arbetskraft.

Maskinerna hav faörändrat den moderna arbetsklassen mycket från slaverna och de livegna. Slaverna arbetade med de mest enkla verktyg, de flyttade endast så fort som de flyttade själva. De frågade aldrig efter morgondagen, utan överlämnade det till sina egare. Trötta av sitt arbete i samband med det slaviska liv de förde, allt de frågade efter var en bättre egare.

Utsides förhållande är den mest talande faktorn i utbildandet av män, deras ideal och idéer får från praktiken av deras liv, samt under de förhållande de leva och arbeta.

Historien berättar om en del uppror. De voro där med nummer men aldrig med geni eller ledare, så följden var, att i lyckligaste fall de bytte om egare, men i flesta fall fingo de gå tillbaka under det gamla förhållandet med åtföljande av brutala straff.

Den moderne löneslaven är lite olik. Maskinen kontrollerar produktionen, och det har tvingat löneslaven att hålla jämna steg med utvecklingen. Intelligens och ett visst mått av företagsamhet är fortfarande tvungen i industrien, den slöe och likkiltige är inte av mycket användning till kapitalistklassen därför att de fortfarande praktisera ett visst mått av konkurrens. Därför att arbetaren är tvingad att lita på sig själv för mat och kläder och husrum samt det ovissa i att få arbete tvingar honom att tänka på morgondagen. Därför själva kapitalistsystemet tvingar honom att tänka och handla. Maskinproletariatet som klassen nu kallar sig, kan inte bli mätt med samma mått som slaven eller den livegne, utan är en klass för sig själv.

Kapitalistsystemet och maskinproduktionen fodrar en god uppfostran och behändighet för att kunna bli använd till mesta och bästa nytta. Också det nuvarande kapitalistsystemet under frånvarande eganderätt, lämnar ett stort ansvar på arbetarna huru att handhåva industrierna, så de har inte endast en konstmässig praktiskt, utan en utövande handlingskraftighet tillika. Så man kan inte förundra sig på att en sådan klass kritiserar förhållandet som de leva uti.

Det är förvånansvärt att eftersom de faktiskt äro i kontroll över industrierna, fortfarande kvarbliver i armod och elände, medan de som inte göra någonting äro miljonärer. Allt vi behöver göra är att gemensamt räkna ut vår hand och taga det, huru länge skall vi leva i sådan obeslutsamhet?

Så snart som kapitalistklassen hade vuxit i till kraft, striden började med löneslaverna. Kapitalistens hårda lag, att inkomsterna skall sänkas ner till minsta möjliga så slaverna endast kan uppehålla släktet och livet, började obevekligt. Arbetaren vaknade upp samt såg att den så mycket omsjunga friheten endast var en obegränsad frihet till svält och umbäranden. Arbetaren fann sig alldeles hjälplös som individ; det gamla fabriksystemet är för sorgligt att tänka på. Det är nog sagt, att utav deras umbäranden och svält, den första arbetarorganisationen föddes. Första var endast en sjuk- och begravningsförening, samt andra små hjälper som den kunde bringa så att få båda ändarna att mötas, men sedan den automatiska maskinen kom i verksamhet, yrkesarbetarna funno den intränga för mycket på deras område så de började organisera för att försvara sina privilegier som yrkesarbetare.

Yrkesarbetaren påstår att hans yrkesskicklighet är en egendom, och att en yrkeskunnig arbetare skulle hava samma rättigheter som en egendomsbesittare, så låt oss se om det är så.

Maskinen har förändrat den moderna arbetsklassen mycket från slaverna och de livegna. Slaverna arbetade med de mest enkla verktyg, de flyttade endast så fort som de flyttade själva. De frågade aldrig efter morgondagen, utan överlämnade det till sina egare. Trötta av sitt arbete i samband med det slaviska liv de förde, allt de frågade efter var en bättre egare.

Utsides förhållande är den mest talande faktorn i utbildandet av män, deras ideal och idéer får från praktiken av deras liv, samt under de förhållande de leva och arbeta.

Skandinaviska Recruiting Union-

möter varje onsdag kl. 8 e. m. Bliv medlem av I. W. W.

Dans avhålls å I. W. W. Hall varje torsdag, lördag och söndag. Gör oss ett besök! Alla välkomna.

Kom till I. W. W. Hall, 11½ Western Ave. Mycket värdefulla föredrag, debatter, lexioner och öppen diskussion efter mötet. Dessa avhållas varje söndag kl. 2.30 e. m.

Vem var det som sade att tiderna icke förändras. Se bara på Mexico. Mexico som föut var så barbariskt och ofritt för arbetare. Ett land där präster och kapitalister voro fullständigt herrar på täppan.

Och nu när sträjkande arbetare äro utdrivna från Bisbee, Arizona, i det demokratiska Förenta Staterna, och till och med förvägrade all rättvisa såsom varande landsmän och medborgare. När dessa utdrivna amerikanska arbetare tar sin tillflykt till Mexico, bli de mottagna med öppna armar och hälsade välkomna av Mexikos regering.

Någon har sagt att stillastående existerar icke. Det går ettdera framåt eller tillbaka. Kanske han hade rätt.

Tidningarna omtala såsom ett “kuriöst faktum” att immigranter icke såsom regel har biblar med sig när de anländer till Förenta Staterna, men köper dem vid landstigningsplatsen. Sålunda sprjdde Bible Society i New York under år 1915 bland immigranter. 4.400 biblar på kinesiska språket, 11,000 på grekiska o.s.v.

Det är inte alls märkvärdigt, (bästa tidningsredaktörer.) Saken är den att immigranterna vägar icke vägra att köpa eller ta emot en bibel vid landstigningen. De veta att i sådant fall finge de icke komma in i landet. Förhållandet bevisar endast att de flesta emigranter icke bryr sig om bibeln. Men det ser ut som bibeln är en biljett utan vilken man icke kan landstiga i ett fritt och demokratiskt land, där staten och konstitutionen icke intar någon ställning ifråga om religion.

Vilken oerhörd enfald i alla fall att försöka inbilla folk att kinesiska emigranter köper den kristna bibeln därför att de önskar läsa den.

GNISTOR.

Tiderna förändras. Våra gångna stormän lämnade sitt fotspår i sanden, våra nuvarande får lämna sina fingerintryck å polisstationen.

Nu när vi ser tidningarna fulla av råd för att vinna det nu pågående kriget, vill jag också giva mitt råd: Sänd Amerikas matvarujobbare över till Tyskland, och svält ut det tyska folket.

ge som maskinerna inte voro så fullkomliga, ej heller kapitalisternas organisationer, de lyckas vinna en del förmåner.

Täpken att yrkesskickligheten var en särskild egendom och försoekt att monopolisera detsamma ledde til många försök i den riktningen bland annat ett begränsat antal lärlingar, höga inträdesavgifter, svåra yrkesexaminationer, särskilda avtal med sina arbetsgivare och mycket annat, allt för att behålla och vinna en bättre betalt och framskjuten ställning i samhället. De kunde inte se den allt mer växande maskinproduktionen eller solidariteten med stridande massan runt omkring dem. (Fortsättning i nästa n:r.)

Claus Ahlteen.

Från när och fjärran

För någon tid har personer som anlänt från Australien berättat om sträcker och oroligheter som pågår där. Tidningar från Australien tillåtas för närvarande icke att inkomma till Förenta Staterna och Canada.

Senaste nyheterna har anlänt genom sjömän som kommit med deras fartyg från Sydney, Australien till Vancouver, Canada. De berättar att för närvarande patrullera fyra japanesiska krigsfartyg hamnen i Sydney. Var och en förstärkt av dessa krigsfartyg äro där för. Om kapitalistklassen i Australien inte längre kan kontrollera situationen, kommer japaneserna att kallas till hjälp.

Stora sträcker pågår fortfarande och soldaterna gör myteri. Varför tiger borgartidningarna med händelserna i Australien?

Förenta Staternas regering skall nu undersöka Thomas Mooney affären i San Francisco. Mooney är en medlem av A. F. of L. som var dömd att hängas den 17de maj 1917. Mooney är tydligen oskyldig och är dömd på falska vittnesmål, men regeringen har förut icke visat något intresse i saken.

Det berättas nu att i Petrograd, Ryssland, måste man för någon tid ha ett regimente soldater för att skydda Förenta Staternas konsulat därstädes. Arbetarna i Petrograd demonstrerade flera gånger utanför Amerikanska konsulatet och fordrade att Mooney blir given en opartisk och rättvis rättegång. President Wilson och Samuel Gompers har talat om att sända en gemensam eller var sin “commission” till Ryssland för att undervisa ryssarna i frihet och demokrati. Men Rysslands arbetare förklarade att de icke ville vet av några kommissioner förän Mooney var given rättvisa. Och arbetarna i Ryssland har makten just nu.

Prenumerera på Allarm, arbetarklassens egen tidning. Priset är så lågt så att alla som kan läsa svenska borde vara prenumerant på densamma. Lösnummer 5c per exemplar.

Glöm ej att rikvirera ett antal av vår nya lättsålda I. W. W. sångbok. Priset är 5 cent per copi, när 10 eller flera tages.

S. R. U. Agitationskommitté.

OBS!

Just som Allarm går i präss, får vi meddelande från kamrat C. Ahlteen att de har blivit flyttade från Cook County Jail till olika platser, var de äro alla, är ännu inte bekant. Det ser inte mycket lovande ut för heliga rättvisan, först samla dem från olika delar av landet för en rättegång, när så tiden är inne för densamma, de bliva skingrade igen.

De kamrater som är i Will County Jail, Joliet, Ill., är Carl Ahlteen, Sigfrid Stenberg, Ragnar Johanson, McDonald, Smith, Harry Loyd, J. J. Bourg, John Avila, Manuel Roy, Pith Dayley. En uppmaning till Allarms läsare! Sänd dessa kamrater några rader, hjälp att fördriva den långa själstdödade fångelsetiden samt visa din kamratskänsla. De äro där inne för oss. Vi äro här ute för dem. Mera i nästa nummer.

C. A.

Forts. från spelt 2, sidan 1.

Skall det lyckas — nu som föut? Skall november, 1917 bli en ny mörk sida i klasskampens historia? Eller skall denna november snarare bliva segermånad? Det borde vara så! Det måste bli så. Dels för vår och arbetarreklassens skull — men också och mera så vid minnet den 11te nov. 1887—19 nov. 1913 och — 5te nov. 1916!

Kamrater! “Slösa ej tiden med att söra! Organisera!”

För oss här inne är det omöjligt att glömma — — — vi lever bland minnen!

Kan ni, kamrater därute, glömma? Varom ej, visa det!

Fra Diavolo.